

Dragostea lui Dumnezeu

Trei lucruri ne sunt spuse în Scriptură despre *natura* lui Dumnezeu. Primul, "Dumnezeu este duh" (Ioan 4:24). În greacă nu există articol nehotărât, iar a spune "Dumnezeu este un duh" este inacceptabil pentru că Îl situează în aceeași categorie cu alții. Dumnezeu este "duh" în cel mai înalt sens. Pentru că El este "duh" El este imaterial și necorporal. Dacă Dumnezeu ar avea un trup material, El nu ar fi omniprezent, ar fi limitat la a fi prezent într-un singur loc; pentru că El este duh El umple cerul și pământul. Al doilea, Dumnezeu este lumină (1Ioan 1:5), care este opusul "întunericului". În Scriptură "întunericul" simbolizează păcat, rău, moarte; iar "lumina" simbolizează sfințenie, bunătate, viață. Faptul că Dumnezeu este lumină înseamnă că El este *suma* tuturor excelențelor. Al treilea lucru, "Dumnezeu este dragoste" (1Ioan 4:8). Dumnezeu nu "iubește", pur și simplu, ci El este însăși Dragostea. Dragostea nu este doar unul dintre atributele Sale ci este chiar natura Sa.

Sunt mulți în zilele noastre care vorbesc despre dragostea lui Dumnezeu, și sunt cu totul străini de Dumnezeul dragostei. Dragostea divină este, de obicei, considerată ca și o formă de slăbiciune amabilă, un fel de îngăduință binevoitoare; reducându-se doar la un sentiment slab, după modelul emoțiilor umane. Adevărul este că în privința aceasta, ca și în toate celelalte, gândurile noastre trebuie modelate și adaptate de ceea ce ne este revelat în Sfânta Scriptură despre acest lucru. Există o nevoie urgentă, pentru că este evident, nu numai din cauza ignoranței care predomină în general, dar și din cauza nivelului scăzut al spiritualității care acum este evident, din păcate, în rândul tuturor acelor care se declară creștini. Cât de puțină dragoste adevărată există pentru Dumnezeu. Unul dintre motivele de bază vinovate de această situație este că inimile noastre se gândesc așa de puțin la minunata Sa dragoste pentru poporul Lui. Cu cât ne familiarizăm mai mult cu dragostea Lui—caracterul ei, perfecțiunea ei, fericirea ei—cu atât mai mult inimile noastre vor fi mai îndrăgostite de El.

- Dragostea lui Dumnezeu este *neinfluențabilă*. Prin aceasta vrem să spunem că nu a existat nimic în obiectele dragostei Sale care să-L facă să o manifeste, nimic în creatura care să o atragă sau să o îndemne. Dragostea pe care o creatură o are pentru alta este din cauza a ceva care se află în cealaltă; dar dragostea lui Dumnezeu este liberă, spontană, necauzată. Singurul motiv pentru care Dumnezeu iubește pe cineva îl găsim în voia Sa suverană: "Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, *pentru că* Domnul vă iubește" (Deuteronom 7:7,8). Dumnezeu a iubit pe poporul Lui din veșnicie și, de aceea, nimic din creatură nu poate fi cauza a ceea ce se află în Dumnezeu din veșnicie. El iubește *din* El Însuși: "după hotărârea Lui" (2Timotei 1:9).

"Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi" (1Ioan 4:19). Dumnezeu nu ne-a iubit pentru că noi L-am iubit, ci ne-a iubit înainte ca noi să avem cea mai mică fărâmbă de dragoste pentru El. Dacă Dumnezeu ne-ar fi iubit în schimbul dragostei noastre, în cazul acesta nu ar fi fost spontan din partea Lui; dar pentru că El ne-a iubit când noi eram lipsiți de dragoste, este clar că dragostea Lui a fost neinfluențată. Noi trebuie să fim foarte preciși în legătură cu acest adevăr prețios, căci are mare importanță spre onoarea lui Dumnezeu și zidirea inimii copiilor Lui. Dragostea lui Dumnezeu pentru mine, și pentru fiecare din cei "ai Lui", a fost întrutotul neafectată de nimic din ei. A fost ceva în mine care

să atragă inima lui Dumnezeu? Absolut nimic. Ba, dimpotrivă, s-a găsit totul care să-L respingă pe El, totul calculat în așa fel încât să-L facă să-L fie scârbă de mine—păcătos, depravat, un corp în descompunere, cu "*nimic bun*" în mine.

"Ce a fost în mine care să merite stima,
Sau să-l facă Creatorului plăcere?
A fost așa, Tată, într-una trebuie să cânt,
Pentru că a părut bun, în ochii Tăi."

- Este veșnică. Așa trebuie. Dumnezeu Însuși este veșnic, iar Dumnezeu este dragoste; prin urmare, așa cum Însuși Dumnezeu nu are început, dragostea Lui nu are nici ea. Acceptând că acest concept depășește cu mult puterea de înțelegere a minților noastre limitate, cu toate acestea, unde nu putem pricepe, încă putem să ne plecăm genunchii și să-L adorăm. Cât de clară este mărturia lui Ieremia 31:3, "Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea." Ce binecuvântare să știi că Dumnezeu cel mare și sfânt a iubit pe poporul Lui înainte ca cerul și pământul să existe, că El i-a dorit cu tot dinadinsul din veșnicie. O dovadă clară a spontaneității dragostei Lui este că El i-a iubit dealungul veacurilor nesfârșite înainte ca ei să existe măcar.

Același adevăr prețios este arătat în Efeseni 1:4,5, "În El, Dumnezeu ne-a ales *înainte* de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce *în dragostea* Lui, ne-a rânduit mai dinainte". Ce laudă ar trebui să stârnească acest lucru în fiecare dintre copiii Lui! Cât de liniștitor este acest lucru pentru inima noastră: de vreme ce dragostea lui Dumnezeu față de mine nu are început, nu poate avea sfârșit! Deoarece este adevărat că "din veșnicie în veșnicie" El e Dumnezeu, și deoarece Dumnezeu este "dragoste", atunci este la fel de adevărat că "din veșnicie *în* veșnicie" El iubește pe poporul Lui.

- Este suverană. Acest lucru este și el evident. Dumnezeu Însuși este suveran, nu are nici o obligație față de nimeni, Își este singur lege, acționând de fiecare dată după propria Sa plăcere împăratească. De vreme ce Dumnezeu este suveran, și deoarece El este dragoste, rezultă că dragostea Sa este suverană. Pentru că Dumnezeu este Dumnezeu, El face ceea ce Îi place; pentru că Dumnezeu este dragoste, El iubește după propria Sa plăcere. Așa cum este propria Sa afirmație: "Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât" (Romani 9:13). Nu existau mai multe motive la Iacov pentru care el ar fi fost subiectul dragostei divine, decât la Esau. Amândoi au avut aceeași părinți, s-au născut în același timp, fiind gemeni; totuși Dumnezeu a iubit pe unul și a urât pe celălalt! De ce? Pentru că a fost plăcerea Lui să facă așa.

Suveranitatea dragostei lui Dumnezeu rezultă din faptul că nu este influențată de nimic din creatură. Ca atare, să afirmăm că singura cauză a dragostei Lui se află în Dumnezeu Însuși este doar un alt mod de a spune că El iubește pe cine vrea, după propria Sa plăcere. Să presupunem, pentru moment, opusul acestei situații. Presupunând că Dragostea lui Dumnezeu a fost determinată de altceva decât de voința Sa, în cazul acesta El ar iubi după o regulă, și iubind după o regulă El ar fi sub o lege a dragostei, și atunci, fiind departe de a fi liber, Dumnezeu Însuși ar fi *condus de lege*. "În dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după"—ce? După vreo virtute pe care El a anticipat-o în ei? Nu; atunci după ce? "După buna plăcere a voii Sale" (Efeseni 1:4,5).

- Este *infinită*. Toate lucrurile despre Dumnezeu sunt infinite. Ființa Sa umple cerul și pământul. *Înțelepciunea* Sa este fără margini, pentru că El cunoaște totul despre trecut, prezent și viitor. *Puterea* Sa este nelimitată, pentru că nu există nimic prea greu pentru El. În același fel dragostea Lui este fără limite. Are o adâncime până la care nimeni nu poate pătrunde; are o înălțime pe care nimeni nu o poate măsura; are o lungime și o lățime care defid măsurătorile, după orice standard omnesc. Acest lucru este sugerat, într-un mod minunat, în Efeseni 2:4: Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit: cuvintele "cea mare" sunt asemănătoare cu "atât de mult a iubit Dumnezeu" din Ioan 3:16. Ele ne spun că Dragostea lui Dumnezeu este atât de transcendentă că nu poate fi estimată.

Nici o limbă omenească nu poate exprima cu desăvârșire infinitatea dragostei lui Dumnezeu, nici o minte nu o poate înțelege pe deplin: ea "întrece orice cunoștință" (Efeseni 3:19). Cele mai vaste idei cum că o minte limitată poate cuprinde dragostea divină, sunt cu mult mai prejos decât adevărata ei esență. Cerul nu este atât de departe de pământ așa cum bunătatea lui Dumnezeu este mai presus de cele mai înalte concepte pe care suntem noi în stare să le stabilim. Este un ocean care crește mai înalt decât toți munții împotrivirii, tuturor acelor care sunt destinatarii ei. Este un izvor din care izvorăsc toate bunurile necesare pentru acei care sunt interesați de ea. (John Brine, 1743).

- Este *imuabilă*. Așa cum în Dumnezeu Însuși nu există "nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17), tot așa și dragostea Lui nu cunoaște schimbare sau micșorare. Licheaua de Iacov, furnizează un exemplu convingător despre acest lucru: "Pe Iacov l-am iubit", declară Iehova, și în ciuda necredinței și caracterului lui năbădăios, El nu a încetat niciodată să îl iubească. Ioan 13:1 ne oferă o altă ilustrare frumoasă. Tocmai în acea noapte unul din apostoli ar fi spus, "Arată-ni-L pe Tatăl"; altul L-ar fi negat, blestemându-L; toți ar fi fost scandalizați și s-ar fi lepădat de El. Cu toate acestea "pentru că iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt." Dragostea divină nu este supusă nici unei schimbări. Dragostea divină este "tare ca moartea...apele cele mari nu pot să stingă dragostea" (Cântarea cântărilor 8:6,7). Nimic nu ne poate despărți de ea: Romani 8:35-39.

"Dragostea Lui nu cunoaște sfârșit sau măsură,

Nici o schimbare nu-i poate schimba cursul,

La fel, din veșnicie izvorăște

Dintr-o sursă veșnică."

- Este *sfântă*. Dragostea lui Dumnezeu nu este ajustată după capriciu, pasiune, sau sentiment, ci după principiu. Așa cum harul Său nu stăpânește în defavoarea sfințeniei Sale, ci "prin neprihănire" (Romani 5:21), așa dragostea Sa nu este niciodată în contradicție cu sfințenia Sa. "Dumnezeu este lumină" (1Ioan 1:5) este menționat înainte de "Dumnezeu este dragoste" (1Ioan 4:8). Dragostea lui Dumnezeu nu este doar slăbiciune binevoitoare sau blândețe efeminată. Scriptura declară, "Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește" (Evrei 12:6). Dumnezeu nu va trece cu vederea păcatul, nici chiar în poporul Lui. Dragostea Lui este curată, neamestecată cu nici un sentimentalism.
- Este *binevoitoare*. Dragostea și bunăvoința lui Dumnezeu sunt inseparabile. Acest lucru este exprimat, foarte clar, în Romani 8:32-39. Cum este acea dragoste de

care nu ne poate despărți nimeni și nimic, este ușor de înțeles din conceptul și scopul contextului pasajului : este acea bunăvoință și acel har al lui Dumnezeu care L-au determinat să-Și dea propriul fiu pentru păcătoși. *Dragostea* aceasta a fost impulsul declanșator al puterii întrupării lui Hristos: "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său fiu" (Ioan 3:16). Hristos nu a murit ca să-L facă pe Dumnezeu să ne iubească, ci pentru că El a iubit pe poporul Lui. Calvarul este demonstrația supremă a dragostei divine. Ori de câte ori ești tentat să te îndoiești de dragostea lui Dumnezeu, cititorule creștin, întoarce-te la Golgota.

Așadar, acesta ar fi un motiv foarte bun pentru a ne încrede și a avea răbdare atunci când trecem prin grele încercări din partea Domnului. Hristos a fost iubit de Tatăl, totuși *El* nu a fost scutit de sărăcie, dispreț și persecuție. *El* a flămânzit și a însetat. În acest fel, nu a fost incompatibil cu *dragostea* lui Dumnezeu pentru Hristos când El a permis oamenilor să-L scuipe și să-L lovească. În cazul acesta, nici un creștin să nu pună la îndoială dragostea lui Dumnezeu când este apăsător de nenorociri dureroase și trece prin încercări. Dumnezeu nu L-a îmbogățit pe Hristos pe pământ cu bogățiile trecătoare, pentru că "El nu avea unde să-Și pună capul". Dar I- a dat Duhul "fără măsură" (Ioan 3:34). Ar fi bine să rețineți că binecuvântările *spirituale* sunt principalele daruri ale dragostei divine. Ce binecuvântare să știm că atunci când lumea ne urăște, Dumnezeu ne iubește!

Traducerea: numaiharul.org